

Kitab Daniel - Saratus Sapuluh

Aliansi Rangkap Tilu Roma: Nyingkab Harti Nubuat tina Tarompét dina Wahyu

Jeff Pippenger
2024-03-01

Islam tina sangsara kahiji jeung kadua dina Wahyu pasal salapan ngagambarkeun pangadilan anu ditimpakeun ka Roma. William Miller nyebut tarompét-tarompét éta, “pangadilan-pangadilan husus” anu ditimpakeun ka Roma, nanging Miller teu tiasa ningali Roma Modern, salaku pakumpulan tilu rupa anu mingpin dunya ka Armagedon. Uriah Smith ngaku yén tarompét-tarompét éta ngagambarkeun pangadilan Allah ka Roma, sarta yén tarompét kalima jeung kagenep (sangsara kahiji jeung kadua), nyaéta pangadilan-pangadilan ka garéja Katolik.

“Pikeun hiji pedaran ngeunaan tarompét ieu, urang bakal deui nyokot tina tulisan-tulisan Tuan Keith. Panulis ieu kalayan sajati nyebutkeun: ‘Ampir teu aya kasaluyuan anu sakitu saragana di antara para juru tafsir ngeunaan bagian séjén mana waé tina Apocalypse saperti dina hal nerapkeun tarompét kalima jeung kagenep, atawa bala kahiji jeung kadua, ka urang Saracen jeung Turki. Ieu kacida écésna nepi ka ampir teu bisa disalahhartikeun. Gantina ngan hiji atawa dua ayat anu nandaan masing-masingna, sakabéh bab kasalapan tina Wahyu, dina bagian-bagian anu sarua, dieusian ku pedaran ngeunaan duanana.”

“Kakaisaran Rum merosot, saperti waktu eta naék, ku jalan panaklukan; ari urang Saracen jeung urang Turki jadi pakakas anu ku dinya hiji agama palsu jadi pecut pikeun hiji garéja nu murtad; ku sabab éta, gantina tarompét kalima jeung kagenep, saperti nu baheula, cukup ditandaan ku éta ngaran wungkul, maranéhna disebut cilaka-cilaka.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495.

Nu henteu dipikawanoh ku Miller jeung Smith ngeunaan tarompét salaku panghukuman Allah kana Roma, nya éta yén panghukuman-panghukuman éta kajadian ku lantaran dipaksakeunana ibadah ka panonpoé. Dina taun 321, Konstantinus netepkeun hukum Minggu anu kahiji, sarta salapan taun ti harita anjeunna mindahkeun ibu kota ti kota Roma ka kota Konstantinopel, ku kituna ngamimitian prosés bubarna Kakaisaran Romawi. Dina Daniel pasal sabelas, Roma kapidur kudu maréntah kalayan pangluhurna salila hiji “mangsa,” anu ngawakilan tilu ratus genep puluh taun, ti Patempuran Actium, dina taun 31 SM, nepi ka taun 330, nalika Konstantinus ngabagi karajaan éta jadi Kulon jeung Wétan.

Anjeunna bakal asup kalayan tengtrem nepi ka tempat-tempat anu pangsuburna di éta propinsi; sarta anjeunna bakal ngalakukeun anu can kungsi dipigawé ku karuhunna, boh ku karuhunna anu saméméhna; anjeunna bakal ngabagikeun ka maranéhna jarahan, rampasan, jeung kabeungharan: enya, anjeunna bakal ngarancang akalna ngalawan benteng-benteng anu kuat, nepi ka sawatara waktu. Daniel 11:24.

Salila tilu ratus genep puluh taun éta, Kakaisaran Romawi dina hakekatna teu kaéléhkeun, tapi sanggeus ibu kotana dipindahkeun ka Wétan, kamampuh pikeun maréntah kakaisaran anu sakitu gedéna henteu mungkin deui. Konstantinus narékahan pikeun ngajaga kakawasaan ku ngabagi karajaan éta ka antara tilu putrana, tapi éta ngan ukur beuki ngagancangkeun ruksakna kakaisaran baheula éta.

Nalika kapausan nyekel tahta bumi dina taun 538, dina Déwan Orleans katilu hiji hukum poé Minggu disahkeun. Ku kituna, dina taun 606, Mohammed ngamimitian palayanan kenabianana, sarta sacara simbolis ngagambarkeun tarompet anu bakal jadi naon anu ku para ahli sajarah diidentifikasi minangka “cambuk pikeun hiji gareja anu murtad.” Sajarah kasangsaraan kahiji jeung kadua, anu dimimitian ku palayanan Mohammed dina taun 606, réngsé dina 22 Oktober 1844, nalika tarompet katujuh ditiup.

Cilaka anu kadua geus kaliwat; jeung, ieu, cilaka anu katilu datangna gancang. Jeung malaikat anu katujuh niup tarompet; sarta aya sora-sora anu tarik di sawarga, pokna, Karajaan-karajaan dunya ieu geus jadi Karajaan Gusti urang, jeung Karajaan Al-Masih-Na; sarta Mantenna bakal marentah salalanggengna. Wahyu 11:14, 15.

Salila mangsa sajarah dua Cilaka anu kahiji, Konstantinopel, ibu kota Rum di wétan, direbut dina taun 1453, jeung Rum kapausan di kulon dipaparinkeun tatu maotna dina taun 1798. “Cambuk hiji garéja murtad,” geus ngaruntuhkeun boh Rum sipil boh Rum agamis. Persatuan tilu rupa Rum Modern kacumponan dina hukum Minggu anu geura sumping di Amérika Sarikat.

“Kaum Protestan di Amérika Sarikat bakal jadi nu pangheulana dina ngulinkeun leungeunna nyebrang jurang pikeun nyekel leungeun Spiritualisme; maranéhna bakal ngalegaan leungeunna ngalangkungan lebak jero pikeun silihcekel leungeun jeung kakawasaan Roma; jeung dina pangaruh ieu pakumpulan tilu rupa, nagara ieu bakal nuturkeun tapak-lampah Roma dina nginjak-injak hak nurani.” The Great Controversy, 588.

Dina mangsa éta, Islam tina Cilaka katilu bakal ngalaksanakeun pangadilan Allah ngalawan Roma Modéren ku sabab maksa ibadah poé Minggu, sakumaha Anjeunna geus ngalakukeun ka Roma kaping jeung Roma paus. Ka Roma kaping Anjeunna ngagunakeun opat tarompét anu kahiji pikeun mungkas pamaréntahan Romawi di ibu kota Roma kulon dina taun 476, sabab sanggeus taun 476, teu aya deui pangawasa kota éta anu turunan Romawi. Dina taun 1453 tarompét kalima, nyaéta Islam, ngeureunkeun pamaréntahan Romawi di Roma wétan. Dina taun 1798, pamaréntahan paus atas urut pamisahan sapuluh-bagian bangsa-bangsa Éropa dipungkas dina sajarah tarompét kagenep, nyaéta Islam. Ragragna karajaan sipil Roma, boh kulon boh wétan, jeung karajaan agama Roma, kajadian sanggeus dipaksakeunana ibadah kaping ka panonpoé.

“Bangsa Amérika Sarikat geus jadi hiji bangsa anu dipaparin kaistiméwaan; tapi lamun maranéhna ngawatesan kabébasan agama, nyerahkeun Protestanisme, jeung méré pangrojong ka kapapaan, ukuran kasalahan maranéhna bakal pinuh, jeung ‘murtad nasional’ bakal kacatet dina kitab-kitab sawarga. Balukar tina ieu kamurtadan bakal jadi karuksakan nasional.” Review and Herald, 2 Méi 1893.

Panglarapan tilu-lapisan tina nubuat netepkeun ciri-ciri tina panggenepan ahir nubuat éta dumasar kana ciri-ciri dua panggenepan anu mimiti. Dina tanggal 11 Séptémber 2001, Cilaka anu katilu sumping kana sajarah. Eta sabenerna geus mimiti sumping dina tanggal 22 Oktober 1844, sabab Cilaka anu katilu téh tarompét katujuh, jeung tarompét éta mimiti disada dina mangsa éta. Tapi, sakumaha ka Israél baheula, Israél modéren milih murtad sarta ngabalukarkeun hiji mangsa ngumbara di padang gurun tibatan ngaréngsékeun pagawean. Ku kituna, mangsa panyégelan malaikat katilu jadi katarajang ku panundaan, nepi ka dimimitian deui dina tanggal 11 Séptémber 2001.

“Salila opat puluh taun, kateuercayaan, ngagerendeng, jeung pangberontakan geus ngahalangan Israél baheula tina asup ka tanah Kanaan. Dosa-dosa anu sarua geus ngalambatkeun asupna Israél modéren kana Kanaan sawarga. Dina duanana hal éta, jangji-jangji Allah lain anu salah. Nya éta kateuercayaan, kadunyaan, teu dikuduskeun, jeung paséa di antara umat anu ngaku milik Gusti anu geus nahan urang di ieu dunya dosa jeung kasedihan salila mangtaun-taun.” *Selected Messages*, buku 2, 69.

Allah henteu robah, sarta Mantenna ngahakiman nurutkeun kana caang anu aya. Israél modéren miboga caang anu leuwih loba batan Israél baheula, sarta ka urang geus dibéjakeun yén “dosa-dosa anu sarua geus ngalambatkeun asupna Israél modéren kana Kanaan sawarga.” Lamun Israél modéren ngan ukur dipertanggungjawabkeun kana caang anu jadi ukuran tanggung jawab Israél baheula, éta ogé geus cekap; nanging maranéhna miboga caang anu leuwih loba. Ku sabab éta, lamun “dosa-dosa anu sarua” anu nyababkeun “Israél baheula” ngumbara di padang gurun salila “opat puluh taun,” mangka lain ngan Israél modéren anu dibuang ka “padang gurun” dina pambrontakan taun 1863, tapi maranéhna ogé, kalayan sarua pasti, geus ditangtukeun pikeun maot di dinya. “Dosa-dosa” maranéhna geus ngalambatkeun padamelan malaikat katilu nepi ka ayeuna.

“Ceuk malaikat, ‘Malaikat katilu keur meungkeut, atawa méré segel ka maranéhna dina beungkeutan-beungkeutan pikeun lumbung sawarga.’ Rombongan leutik ieu katingalina pinuh ku kahariwang, saolah-olah maranéhna geus ngaliwatan rupa-rupa cobaan jeung papaséa anu beurat. Jeung katingalina saolah-olah panonpoé kakara mucunghul ti tukangeun mega tuluy nyaangan rarayna, nepi ka maranéhna katingali unggul, saolah-olah kameunangan maranéhna geus ampir kahontal.” *Early Writings*, 88.

Dosa-dosa anu sami anu ngusir Israél baheula nepi ka paéh di padang gurun geus ngalambatkeun pagawean malaikat katilu anu sumping dina 22 Oktober 1844.

“Sanggeus Yesus muka panto tempat anu pangsucina, cahaya Sabat katembong, sarta umat Allah diuji, sakumaha barudak Israil baheula diuji, pikeun ningali naha maranéhna rék ngajaga hukum Allah. Kuring ningali malaikat katilu nunjuk ka luhur, mintonkeun ka nu kuciwa jalan ka tempat anu pangsucina di Bait Suci sawarga. Nalika maranéhna ku iman asup ka tempat anu pangsucina, maranéhna manggihan Yesus, sarta harepan jeung kabungahan mucunghul deui anyar. Kuring ningali maranéhna nenjo ka tukang, nalungtik deui mangsa katukang, ti mimiti pangwawaran ngeunaan datangna Yesus anu kadua, terus ngaliwatan pangalaman maranéhna nepi ka kaliwatna waktu dina taun 1844. Maranéhna ningali yén kuciwa maranéhna geus dijelaskeun, sarta kabungahan jeung kayakinan deui ngahirupkeun maranéhna. Malaikat katilu

geus nyaangan mangsa katukang, mangsa kiwari, jeung mangsa nu bakal datang, sarta maranéhna nyaho yén saéstuna Allah geus nungtun maranéhna ku pituduh-Na anu pinuh ku rusiah.” Early Writings, 254.

Malaikat katilu téh nya eta malaikat nu nyegel, sarta anjeunna sumping dina 22 Oktober 1844, nanging padamelanana kaulur ku dosa-dosa anu sarua anu nyababkeun Israil baheula paéh di padang gurun. Kaaluran anu disababkeun ku pambarontakan taun 1863, nya éta ngalaurkeun padamelan malaikat katilu, ku sabab kitu panyegelan geus kahalangan sarta kaulur leuwih ti saratus taun.

“[Bilangan 32:6–15, dikutip.] Gusti Allah téh Allah anu sirik, tapi Mantenna sabar nahan dosa-dosa jeung palanggaran-palanggaran umat-Na dina ieu generasi. Lamun umat Allah leumpang dina piwuruk-Na, pagawéan Allah tangtu geus maju, amanat-amanat bebeneran tangtu geus dibawa ka sakumna jalma anu maratuh di beungeut saalam dunya. Lamun umat Allah percaya ka Mantenna sarta ngalakonan pangandika-Na, lamun maranéhna ngajaga parentah-parentah-Na, malaikat éta moal datang ngapung ngaliwatan langit mawa amanat ka opat malaikat anu rék ngaleupaskeun angin-angin supaya niup ka bumi bari sasauran, Tahan, tahan opat angin éta supaya ulah niup ka bumi nepi ka Kami geus méré materai ka abdi-abdi Allah dina tarangna. Tapi ku sabab umat téh henteu taat, henteu ngahaturkeun sukur, henteu suci, saperti Israil baheula, mangsa dipanjangkeun sangkan sakumna jalma bisa ngadangu amanat panungtungan ngeunaan rahmat anu diwawarkeun ku sora tarik. Pagawéan Gusti geus kahalangan, mangsa pemateraian katunda. Loba anu can ngadangu bebeneran. Tapi Gusti bakal méré kasempetan ka maranéhna pikeun ngadangu jeung tobat, sarta pagawéan Allah anu agung bakal terus maju.” Manuscript Releases, jilid 15, 292.

Dina tanggal 11 Séptémber 2001 malaikat katilu sumping deui, sarta mangsa panyégélan anu geus ditunda ti saprak pemberontakan taun 1863, dimimitian deui. Eta téh mangrupa datangna Islam tina Kasangsaraan katilu, anu ogé tarompet katujuh nu nandaan awal mangsa panyégélan. Mangsa panyégélan dimimitian ku datangna malaikat katilu dina tanggal 22 Oktober 1844, nalika tarompet katujuh mimiti disada, tapi tarompet éta kahalangan sarta katunda.

Malaikat anu ku sim kuring katénjo nangtung di luhur laut jeung di luhur bumi, ngangkat leungeunna ka sawarga, tuluy sumpah demi Anjeunna anu hirup salalanggengna, anu nyiptakeun sawarga jeung sagala anu aya di jerona, jeung bumi jeung sagala anu aya di jerona, jeung laut jeung sagala anu aya di jerona, yén moal aya deui waktos; tapi dina mangsa sora malaikat katujuh, nalika anjeunna mimiti niup tarompétna, rusiah Allah bakal diréngsékeun, sakumaha anu geus dinyatakeun ku Anjeunna ka para abdina, nya éta para nabi. Wahyu 10:5–7.

“sora” malaikat katujuh téh, nya éta sora malaikat dina Wahyu pasal dalapan welas, anu turun nalika gedong-gedong badag di Kota New York diruntuhkeun.

Sarta sanggeus ieu perkara, kuring ningali malaikat séjén turun ti sawarga, miboga kakawasaan anu agung; sarta bumi jadi caang ku kamulyaanana. Jeung anjeunna ngagero kalawan tarik ku sora anu kuat, pokna, Babul anu agung geus rubuh, geus rubuh, sarta geus jadi tempat cicingna roh-roh jahat, jeung pangreureuhan unggal roh najis, jeung kurungan unggal manuk anu najis

tur pikageuleuheun. Sabab sakumna bangsa geus nginum tina anggur murka tina cabulna, jeung raja-raja di bumi geus ngalakukeun cabul jeung dirina, sarta padagang-padagang di bumi geus jadi beunghar ku limpahna kamewahanana. Wahyu 18:1–3.

“sora” malaikat anu kawasa anu turun, maréntahkeun para malaikat supaya nahan opat angin, anu digambarkeun minangka “kuda ngamuk” nu hayang ngabébaskeun diri sarta mawa pati jeung karuksakan dina jalanna.

“Malaikat-malaikat Allah ngalakonan pangersa-Na, nahan angin-angin bumi, sangkan angin-angin éta ulah niup ka bumi, atawa ka laut, atawa ka hiji tangkal ogé, nepi ka hamba-hamba Allah dipaparin tanda segel dina tarang maranéhna. Malaikat anu perkasa katingali naék ti wetan (atawa tempat panonpoé medal). Ieu malaikat anu pangperkasa ieu nyepeng dina leungeunna segel ti Allah anu hirup, atawa ti Anjeunna anu nyalira sanggup maparin hirup, anu tiasa nulis dina tarang éta tanda atawa prasasti, ka saha bakal dipaparinkeun kalanggengan, hirup langgeng. Ieu téh sora malaikat anu pangluhurna ieu anu miboga kawenangan pikeun maréntah ka opat malaikat supaya nahan opat angin éta nepi ka padamelan ieu réngsé, jeung nepi ka anjeunna maparin parentah pikeun ngaleupaskeunana.” Testimonies to Ministers, 445.

Malaikat nu maréntahkeun ka opat malaikat supaya nahan angin-angin éta, nyaéta malaikat dina Wahyu pasal dalapan welas anu nyaangan bumi ku kamulyaan-Na, sarta “sorana anu tarik” téh sora malaikat katujuh.

“Jeung bet endah pisan gambaran anu dipidangkeun dina Wahyu 7 pikeun dipikiran, pikeun panglipur, jeung pikeun pangjurung ka urang! Opat malaikat diparentahkeun pikeun ngalaksanakeun hiji pagawean di bumi. Tapi Hiji, anu geus meuli dunya ku masrahkeun diri-Na sorangan jadi tebusanana, miboga sawatara jalma pilihan. Saha maranéhna? Nyaéta jalma-jalma anu ngajaga sakabéh parentah-parentah Allah sarta ngabogaan iman ka Yesus.

Perhatian Yohanes dialihkeun ka hiji pamandangan séjén: “Tuluy kuring ningali malaikat séjén naék ti wetan, mawa meterai Allah nu hirup” (Wahyu 7:2). Saha ieu? Ieu téh Malaikat perjangjian. Anjeunna sumping ti panonpoé medal. Anjeunna téh Fajar ti luhur. Anjeunna téh Caang dunya. “Dina Anjeunna aya hirup; jeung hirup éta nya éta caang manusa” (Yohanes 1:4). Ieu téh Anjeunna nu dipedar ku Yesaya: “Sabab keur urang geus dibabarkeun saurang Anak, keur urang geus dipaparinkeun saurang Putra; jeung pamaréntahan bakal aya dina taktak-Na; sarta ngaran-Na bakal disebut Endah, Panaséhat, Allah Nu Kawasa, Rama Nu Langgeng, Raja Damai” (Yesaya 9:6). Anjeunna ngagero, minangka Hiji anu miboga kakawasaan leuwih luhur tibatan pasukan malaikat di sawarga, “anu dipasih kuasa pikeun ngaruksak bumi jeung laut,” bari ngandika, “Ulah ngaruksak bumi, atawa laut, atawa tatangkalan, nepi ka kami geus méré meterai kana tarang para abdi Allah urang” (Wahyu 7:2, 3).

“Di dieu nu ilahi jeung nu manusa ngahiji. Parentah dipasrahkeun ka opat malaikat supaya nahan opat angin nepi ka maranéhna nampi panggero-Na. Bacalah sakabéh éta pasal. Sora panyaur, ‘Ulah ngaruksak,’ diucapkeun ku Nu Mulangkeun deui, ku Nu Murbéngredam.”

“Hukuman jeung murka kudu ditahan heula ngan sakedapan nepi ka hiji pagawean tangtu rengse dipigawe. Talatah, talatah panungtungan ngeunaan panggeuing jeung rahmat, geus kaganggu dina ngalaksanakeun pagaweanana ku kanyaah egois kana artos, kanyaah egois kana kanyamanan, jeung ku teu pantesna manusa pikeun ngalakukeun hiji pagawean anu kudu dipigawé. Malaikat anu baris nyaangan bumi ku kamulyaan-Na geus ngadagoan sarana-sarana manusa anu ku maranéhna cahaya sawarga bisa caang, sarta ku kituna maranéhna gawé bareng pikeun nepikeun, dina pentingna anu suci tur khidmat, talatah anu bakal nangtukeun takdir dunya.” Manuscript Releases, volume 15, 222.

Malaikat katilu, nyaéta Kristus, ogé mangrupa malaikat nu méré meterai anu sumping dina tanggal 22 Oktober 1844, nanging ku sabab teu nurutna umat Allah, padamelan Anjeunna pikeun méré meterai ka saratus opat puluh opat rébu parantos katunda nepi ka 11 Séptémber 2001. Tuluy Islam tina Balai katilu ngaruntuhkeun gedong-gedong agung di New York, sarta prosés pangeureunan ku meterai mimiti lumangsung. Dina éta mangsa bangsa-bangsa jadi “ambek, tapi tetep ditahan”. Sora anu kahiji dina Wahyu pasal dalapan welas téh nyaéta sora anu maréntahkeun ka opat malaikat supaya nahan, salila umat Allah keur dipasihan meterai.

Yesus salawasna ngagambarkeun ahir ku awal, sarta dina tanggal 26 Pébruari 1993, Islam tina Balai katilu ngabeledugkeun bom treuk di garasi parkir bawah taneuh Menara Kalér World Trade Center. Ledakan éta nyababkeun karuksakan anu gedé kana éta gedong, maéhan genep urang sarta nganyenyeri leuwih ti sarébu jalma séjén. Sanajan serangan éta henteu ngaruntuhkeun éta menara-menara, éta mangrupa hiji kalakuan térorisme anu penting di taneuh Amérika Sarikat sarta ngabayangkeun heula kajadian-kajadian 11 Séptémber 2001.

Wanci pamatrian mimiti dina 11 Séptémber 2001, tapi éta ngawengku hiji panggeuing dalapan taun saméméhna. Serangan Islam ka Israél dina 7 Oktober 2023 mangrupa panggeuing ngeunaan tungtungna wanci pamatrian. Ciri-ciri nubuat tina Cilaka anu katilu geus ditetepkeun babarengan jeung ciri-ciri nubuat tina dua Cilaka anu kahiji. Dina ayat-ayat bubuka tina pasal kasalapan dina Wahyu, pamatrian ka saratus opat puluh opat rébu digambarkeun.

Urang bakal mertimbangkeun éta poko dina artikel salajengna.

“Upama kajadian-kajadian saperti kieu baris datang, panghukuman anu kacida dahsyatna ka hiji dunya anu salah, di mana pangungsian keur umat Allah? Kumaha maranéhna bakal dipiara nepi ka amarah éta kaliwat? Yohanes ningali unsur-unsur alam—lini, ribut, jeung pasalia pamadegan pulitik—digambarkeun keur dicekel ku opat malaikat. Angin-angin ieu aya dina kakawasaan nepi ka Allah maparin pangandika sangkan dileupaskeun. Di dinya aya kasalametan garéja Allah. Malaikat-malaikat Allah ngalaksanakeun parentah Mantenna, nahan angin-angin bumi, sangkan angin-angin éta ulah niup ka bumi, atawa ka laut, atawa kana tatangkalan naon baé, nepi ka abdi-abdi Allah geus disegel dina tarang maranéhna. Malaikat anu perkasa katingali naék ti wetan (atawa ti tempat panonpoé medal). Malaikat anu pangperkasa ieu nyepeng dina leungeunna meterai Allah anu hirup, atawa milik Anjeunna anu ngan hiji-hijina sanggup maparin hirup, anu tiasa nulis dina tarang éta tanda atawa inskripsi, ka saha bakal dipaparinkeun kalanggengan, hirup langgeng. Ieu téh sora malaikat anu pangluhurna ieu anu miboga kawasa pikeun maréntah ka opat malaikat sangkan nahan opat

angin nepi ka pagawéan ieu rengsé, jeung nepi ka anjeunna maparin panggero pikeun ngaleupaskeunana.”

“Jalma-jalma anu ngéléhkeun dunya, daging, jeung Iblis, bakal jadi jalma-jalma anu dipaparin kahadean, anu bakal narima meterai Allah anu hirup. Jalma-jalma anu leungeunna teu beresih, anu haténa teu murni, moal boga meterai Allah anu hirup. Jalma-jalma anu keur ngarancang dosa sarta ngalampahkeunana bakal kaliwatan. Ngan jalma-jalma anu, dina sikepna di payuneun Allah, nyekel kalungguhan saperti jalma-jalma anu keur tobat sarta ngaku dosa-dosana dina Poé Pangruwatan anti-tipikal anu agung, anu bakal diakuan jeung ditandaan pantes kana panangtayungan Allah. Ngaran-ngaran jalma anu pageuh neutep, ngadagoan, jeung ngawas-ngawas kana nembonganana Jurusalametna—kalawan leuwih sumanget jeung leuwih ngarep-ngarep tibatan maranéhna anu ngadagoan isuk—bakal diitung jeung jalma-jalma anu disegel. Jalma-jalma anu, sanajan sakabéh caangna bebeneran keur nyirat ka jiwana, saéstuna kudu boga pagawéan anu saluyu jeung iman anu geus diaku ku maranéhna, tapi kabujuk ku dosa, ngadegkeun brahala dina haténa, ngaruksak jiwana di payuneun Allah, sarta najiskeun jalma-jalma anu ngahiji jeung maranéhna dina dosa, ngaranna bakal dihapus tina kitab kahirupan, sarta bakal ditinggalkeun dina poékna peuting satengah peuting, teu boga minyak dina bejana-bejana maranéhna jeung lampuna. ‘Ka aranjeun anu sieun ka ngaran Kami, Panonpoé Kabeneran bakal bijil kalayan panyageur dina jangjang-Na.’”

“Pamaputan ieu para abdi Allah téh sarua jeung anu geus dipintonkeun ka Yéheskiel dina titingalian. Yohanes ogé kungsi jadi saksi kana ieu panyingkepan anu kacida ngagegerkeunana. Anjeunna ningali laut jeung ombakna ngaguruh, sarta hate jalma-jalma leuleus ku kasieun. Anjeunna nenjo bumi oyag, jeung gunung-gunung diangkut ka tengah laut (anu saéstuna keur lumangsung), cai na ngaguruh jeung ngagalura, sarta gunung-gunung ngageter ku ngagedurna éta cai. Ka anjeunna dipintonkeun pageblug, panyakit sampar, kalaparan, jeung pati ngalaksanakeun pancénna anu pikageuleuheun.” Testimonies to Ministers, 445.